

Τάσος Ανθουλιάς

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΕΞΙΚΟΥ

Από τους πρώτους κατοίκους του
ως το 2000 μ.Χ.

Μια προσπάθεια να παρουσιαστεί η ιστορία του Μεξικού
με πολύ απλά κείμενα και χαρακτηριστικές εικόνες
ώστε να γίνει αντιληπτή η εξέλιξη της πραγματικότητας
και ο εντοπισμός βασικών στοιχείων και αλλαγών.

ΧΕΛΙΔΟΝΙ 2023

Το Μεξικό είναι χώρα του νότιου τμήματος της Βόρειας Αμερικής. Βρέχεται από τον Ειρηνικό και τον Ατλαντικό ωκεανό. Συνορεύει βόρεια με τις ΗΠΑ, νοτιοανατολικά με τη Γουατεμάλα και τη Μπελίζ. Πρωτεύουσα είναι η πόλη του Μεξικού. Επίσημη γλώσσα είναι η ισπανική. Το Μεξικό ήταν η περιοχή όπου άκμασαν πολλοί προηγμένοι μεσοαμερικανικοί πολιτισμοί κυρίως των Μάγια και των Αζτέκων. Το 1521 η Ισπανική Αυτοκρατορία κατέκτησε και αποίκισε την περιοχή.

Πριν από περίπου 18.000 χρόνια, άνθρωποι εγκαταστάθηκαν στο Μεξικό προερχόμενοι από το βορρά. Εκείνη την εποχή το κλίμα ήταν πιο υγρό στα κεντρικά υψίπεδα και η προσφορά τροφής ήταν καλύτερη από σήμερα. Κυνηγούσαν μαμούθ, άλογα και άλλα ζώα που αργότερα εξαφανίστηκαν. Μια σταδιακή ξήρανση σημειώθηκε ως αποτέλεσμα της τήξης των πάγων βορειότερα στην ήπειρο.

Οι πρώτες γεωργικές καλλιέργειες καταγράφηκαν περίπου το 9000 π.Χ., ενώ η καλλιέργεια του καλαμποκιού άρχισε περίπου το 5000 π.Χ. Σταδιακά, ένας μόνιμος πολιτισμός αναπτύχθηκε στα κεντρικά και νότια μέρη της χώρας και η καλλιέργεια φυτών όπως το τσίλι, η ντομάτα και τα φασόλια ήταν βασικά χαρακτηριστικά της αγροτικής παραγωγής.

Ο αρχαιότερος ανώτερος πολιτισμός, ήταν οι Ολμέκοι, που άκμασε στην ακτή του Κόλπου του Μεξικού. Ωστόσο, η άμεση πολιτιστική τους επιρροή επεκτάθηκε πολύ περισσότερο και μπορεί να εντοπιστεί νοτιοανατολικά ως το Ελ Σαλβαδόρ. Οι Ολμέκοι κυριάρχησαν περίπου από το 1200 π.Χ. μέχρι το 400 μ.Χ. Ο πολιτισμός τους έχει καταγραφεί κυρίως με τη μορφή των μεγάλων πέτρινων κεφαλών.

Την περίοδο 100 με 600 μ.Χ. η πόλη Τεοτιουακάν γνώρισε μεγάλη πολιτιστική ανάπτυξη στην περιοχή βόρεια της σημερινής πόλης του Μεξικού. Ο πληθυσμός της Τεοτιουακάν ήταν γύρω στα 200.000 άτομα, καθιστώντας την μία από τις μεγαλύτερες πόλεις του κόσμου. Στην ακμή της, 500 με 600 μ.Χ., η Τεοτιουακάν έλεγχε μεγάλα τμήματα της Μεσοαμερικής. Σήμερα δεν γνωρίζουμε την εθνοτική καταγωγή των κατοίκων, αλλά

υπάρχουν πολλά στοιχεία που υποδηλώνουν ότι διαφορετικές εθνότητες ζούσαν στην πόλη. Στη φωτογραφία η «Πυραμίδα της Σελήνης».

Αυτός ο πολιτισμός αντικαταστάθηκε τελικά από τους Τολτέκους. Ήρθαν να κυριαρχήσουν σε μεγάλο μέρος του κεντρικού Μεξικού από τον 10ο ως τον 12ο αιώνα μ.Χ. Αρχικά, οι Τολτέκοι ήταν ένας νομαδικός λαός πολεμιστών. Έγιναν οικοδόμοι ναών και η επιρροή τους επεκτάθηκε πολύ. Αντικείμενα των Τολτέκων έχουν βρεθεί μέχρι και στην Κόστα Ρίκα. Στη φωτογραφία πέτρινα αγάλματα πολεμιστών.

Σε σχετική απόσταση από το κεντρικό Μεξικό, άκμασε ο πολιτισμός των Μάγια στη χερσόνησο Γιουκατάν, καθώς και στη Γουατεμάλα, στην Ονδούρα και στο Ελ Σαλβαδόρ. Οι Μάγια ήταν γνωστοί για τα μεγάλα συγκροτήματα ναών, για τη γραφή τους, για την προηγμένη αστρονομία και το ημερολόγιό τους. Αυτός ο πολιτισμός έφτασε στο αποκορύφωμά του τον 10ο αιώνα, όταν για αμφιλεγόμενους λόγους φαίνεται να κατέρρευσε, γεγονός που οδήγησε πολλές από τις πόλεις των Μάγια να αφεθούν στη ζούγκλα. Σε ορισμένα μέρη της περιοχής, ωστόσο, ο πολιτισμός των Μάγια επιβίωσε. Οι Μάγια έκαναν έντονη την αντίθεσή τους στην ισπανική κατάκτηση τη δεκαετία του 1540. Στη φωτογραφία ο Ναός των Πολεμιστών στο Τσιτσέν Ιτζά.

Η γραφή των Μάγια, όπως στη φωτογραφία, πρόσφερε κάποια ιστορικά στοιχεία για την προκολομβιανή περίοδο. Η Μεσοαμερική είναι το μόνο μέρος στην Αμερική όπου επινοήθηκαν και χρησιμοποιήθηκαν ιθαγενή συστήματα γραφής πριν από τον ευρωπαϊκό αποικισμό. Ενώ οι τύποι συστημάτων γραφής στη Μεσοαμερική κυμαίνονται από «γραφή εικόνων» ως πολύπλοκα λογοφωνικά συστήματα. Όλα μοιράζονται ορισμένα βασικά χαρακτηριστικά που τα κάνουν οπτικά και λειτουργικά διακριτά από άλλα συστήματα γραφής στον κόσμο.

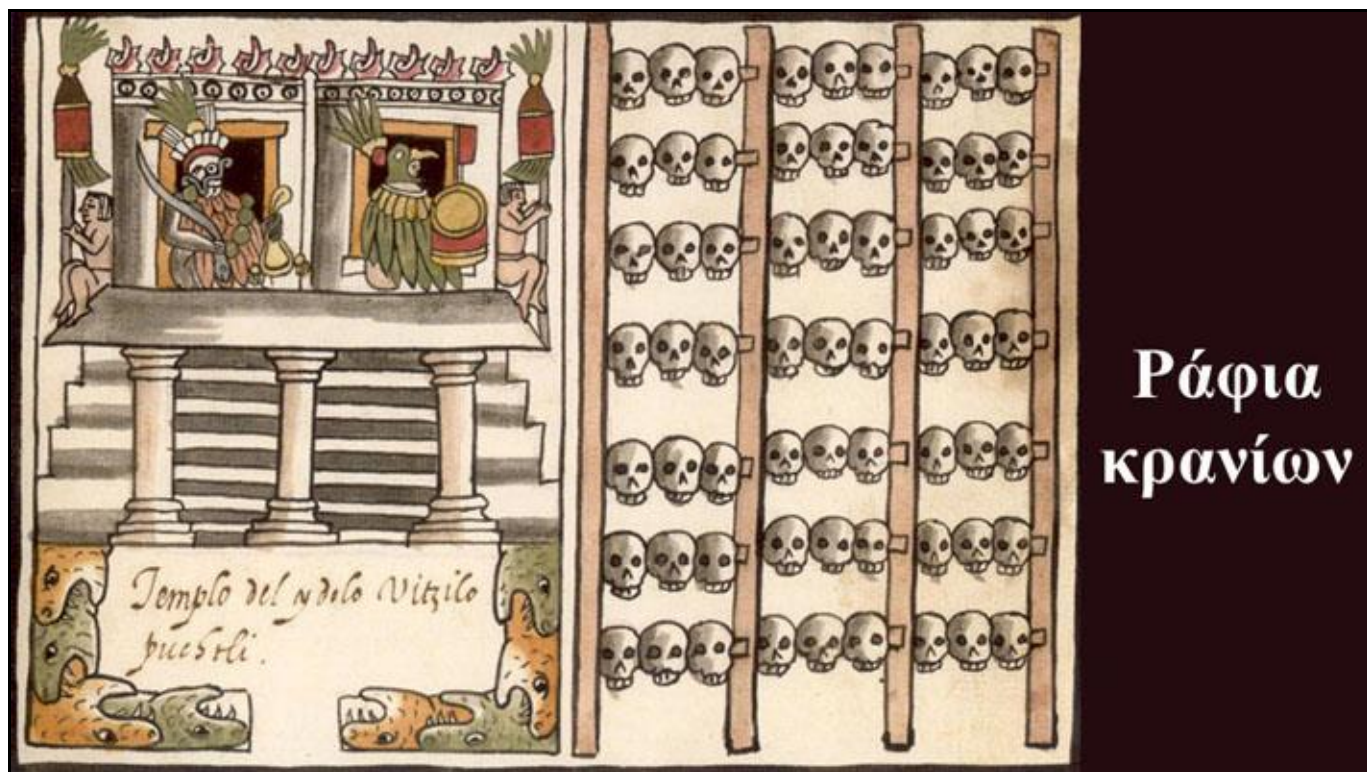
Ο τελευταίος πολιτισμός που άκμασε στα κεντρικά υψίπεδα ήταν οι Αζτέκοι, από το 1326 και μετά. Οι Αζτέκοι, ή όπως αποκαλούσαν τους εαυτούς τους «Μεξικανοί», πιθανώς μετανάστευσαν από τα βόρεια σε ένα μυθικό ταξίδι. Η πεζοπορία τελείωσε εκεί που είδαν έναν αετό να τρώει ένα φίδι πάνω σε έναν κάκτο. Αυτό το είδαν στο νησί

Τενοτσιτλάν στη λίμνη Τεζκόκο, και έτσι το ταξίδι τελείωσε εδώ.

Στην αρχή οι Αζτέκοι έπρεπε να δεχτούν την υπεροχή από ισχυρότερους γείτονες, αλλά σύντομα κατάφεραν να επιβληθούν σε ισχύ. Σε όλη τη διάρκεια του 15ου αιώνα, πήραν τον έλεγχο μεγάλων τμημάτων της Μεσοαμερικής.

Όλοι οι μεξικανικοί λαοί και πολιτισμοί έκαναν ανθρωποθυσίες. Μεταξύ των Αζτέκων, ωστόσο, αυτό ήταν πολύ διαδεδομένο και τα περισσότερα θύματα ήταν μεταξύ των γειτονικών λαών. Οι υποταγμένοι λαοί έπρεπε επίσης να στέλνουν μερικές από τις δικές τους θυσίες στους Αζτέκους. Το 1487 πιθανολογείται ότι ίσως μέχρι και 20.000 άνθρωποι θυσιάστηκαν στην αφιέρωση για την κύρια πυραμίδα στον μεγάλο ναό του Τενοτσιτλάν. Τα κρανία εκτίθεντο σε «ράφια κρανίων», ενώ το κρέας το έτρωγε ο πληθυσμός. Η έκθεση κρανίων από προηγούμενα θύματα σε «ράφια κρανίων» βοήθησε στην προώθηση του φόβου του θανάτου σε νέα ανθρώπινα θύματα.

Ράφια κρανίων

Κατά την ακμή των Αζτέκων, υπήρχαν πολιτισμοί που κατάφεραν να αντισταθούν στην επέκτασή τους. Οι Ζαποτέκοι στην περιοχή Τουαντεπέκ απέτρεψαν μια μεγάλη εισβολή το 1496. Πολλοί μελετητές πιστεύουν ότι αυτό συνέβη επειδή οι Αζτέκοι ήθελαν να διατηρήσουν εχθρούς που θα παρείχαν υποψήφιους για ανθρωποθυσίες. Στη φωτογραφία μία ταφική λάρνακα σε σχήμα ενός θεού με κεφάλι νυχτερίδας και σώμα ιαγουάρου.

Το μίσος που είχαν δημιουργήσει οι Αζτέκοι στις γύρω φυλές εναντίον τους για γενιές ήταν ένας σημαντικός λόγος για τον οποίο η ισπανική κατάκτηση της χώρας πραγματοποιήθηκε με σχετική ευκολία. Οι λαοί αυτοί έβλεπαν τους Ισπανούς με την πανοπλία, τα γένια και τα άλογά τους ως θεϊκούς σωτήρες.

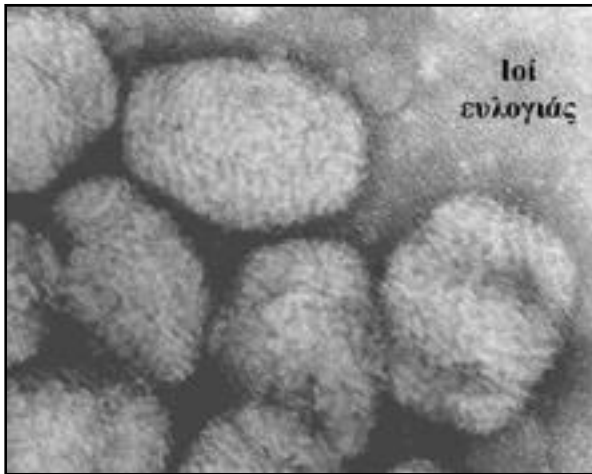
Το 1519 αποβιβάστηκε στο Μεξικό ο Ερνάν Κορτές με 500 κονκισταδόρ και αναζητώντας χρυσό αποφάσισε να κατακτήσει την αυτοκρατορία των Αζτέκων. Εκμεταλλευόμενος τις αντιθέσεις των φυλών, κατάκτησε για λογαριασμό της Ισπανίας το μεγαλύτερο μέρος του Μεξικού, προσηλυτίζοντας τους Μεξικανούς δια πυρός και σιδήρου και με την Ιερά Εξέταση στον Χριστιανισμό. Ο Μοντεζούμα Β΄ προσπάθησε ανεπιτυχώς να τον σταματήσει προσφέροντάς του δώρα.

Μοντεζούμα Β΄

Ερνάν Κορτές

Οι Ισπανοί θεωρούσαν αυτούς που θυσίαζαν ανθρώπους ως δαιμονικούς, και γι' αυτόν τον λόγο έσφαξαν μεγάλο αριθμό Αζτέκων. Άλλοι οδηγήθηκαν ως σκλάβοι σε σκληρή χειρωνακτική εργασία με υψηλά ποσοστά θνησιμότητας. Το σημαντικότερο, όμως, ήταν ότι οι Ευρωπαίοι είχαν αναπτύξει ασθένειες εναντίον των οποίων οι άνθρωποι του «Νέου Κόσμου» δεν είχαν ισχυρό ανοσοποιητικό σύστημα. Σχετικά ακίνδυνες ασθένειες για τους Ευρωπαίους, όπως

η ανεμοβλογιά, η ιλαρά κ.ά. σκότωσαν πάρα πολλούς ανθρώπους στο Μεξικό, ενώ πιο σοβαρές ασθένειες, όπως η ευλογιά και ο τύφος σκότωσαν ακόμη περισσότερους. Υπολογίζεται ότι στην περιοχή που είναι γνωστή ως Μεσοαμερική ζούσαν 18 εκατομμύρια άνθρωποι το 1519. Μέχρι το τέλος του αιώνα, ο αριθμός είχε μειωθεί σε 2 εκατομμύρια αυτόχθονες ανθρώπους.

Οι Ισπανοί τράπηκαν σε φυγή τη νύχτα της 30ής Ιουνίου 1520 φορτωμένοι με χρυσάφι και θησαυρούς. Πολλοί από αυτούς σκοτώθηκαν ή αιχμαλωτίστηκαν και θυσιάστηκαν στους θεούς. Αυτή η νύχτα ονομάζεται η «θλιμμένη νύχτα». Όσοι επέζησαν, συμπεριλαμβανομένου του Κορτές, κατέφυγαν στην Τλαξκάλα.

Η σημαία
της
Τλαξκάλα

Την άνοιξη του 1521, οι Ισπανοί με τους Τλαξκαλάνους επέστρεψαν. Μετέφεραν βάρκες που συναρμολογήθηκαν και τοποθετήθηκαν στη λίμνη Τεξκόκο. Έτσι μπορούσαν να απομονώσουν την πρωτεύουσα, ώστε οι εναπομείναντες Αζτέκοι να λιμοκτονήσουν. Οι Αζτέκοι, ωστόσο, αντιστάθηκαν σθεναρά, και επέλεξαν η πρωτεύουσα να καταστραφεί από τα ισπανικά κανόνια παρά να παραδοθεί. Τελικά, στις 13 Αυγούστου 1521, η αντίσταση τελείωσε και οι περισσότεροι από τους εναπομείναντες κατοίκους σφαγιάστηκαν από τους Ισπανούς.

Στις 12 Δεκεμβρίου 1531, σύμφωνα με την παράδοση της Καθολικής Εκκλησίας, η Παναγία εμφανίστηκε σ' έναν ιθαγενή προσηλυτισμένο στον χριστιανισμό, ονόματι

Χουάν Ντιέγκο, και μιλώντας του στη γλώσσα των Αζτέκων, του ζήτησε να κτιστεί μία εκκλησία προς τιμήν της. Πράγματι, σ' εκείνο το σημείο κτίστηκε ωραίος ναός, που αποτελεί πόλο έλξης για τους πιστούς της Καθολικής Εκκλησίας απ' όλο τον κόσμο. Υπολογίζεται ότι περί τα 20 εκατομμύρια προσκυνητές συρρέουν κάθε χρόνο στη Βασιλική της Παναγίας της Γουαδελούπης, γεγονός που την κατατάσσει στον τρίτο πιο επισκέψιμο ιερό τόπο του πλανήτη.

Η κατάληψη της πρωτεύουσας των Αζτέκων σηματοδότησε την αρχή μιας αποικιακής περιόδου 300 ετών, κατά την οποία το Μεξικό ήταν γνωστό ως «Νέα Ισπανία» που κυβερνούσε ένας αντιβασιλέας στο όνομα του Ισπανού μονάρχη. Το αποικιακό Μεξικό είχε βασικά στοιχεία για να προσελκύσει Ισπανούς μετανάστες: Πρώτο, πυκνούς αυτόχθονες πληθυσμούς (ειδικά στο κεντρικό τμήμα) που μπορούσαν να υποχρεωθούν να εργαστούν και δεύτερο, τεράστιο ορυκτό πλούτο, ειδικά μεγάλα κοιτάσματα αργύρου στις βόρειες περιοχές.

Η Αντιβασιλεία του Περού είχε επίσης αυτά τα δύο σημαντικά στοιχεία, έτσι ώστε η Νέα Ισπανία και το Περού ήταν οι έδρες της ισπανικής εξουσίας και η πηγή του πλούτου της,

ως ότου δημιουργήθηκαν άλλα αντιβασιλεία στην ισπανική Νότια Αμερική στα τέλη του 18ου αιώνα. Αυτός ο πλούτος έκανε την Ισπανία κυρίαρχη δύναμη στην Ευρώπη, συναγωνιζόμενη την Αγγλία, τη Γαλλία και την Ολλανδία. Η εξόρυξη αργύρου της Νέας Ισπανίας και τα νομισματοκοπεία δημιούργησαν νομίσματα υψηλής ποιότητας, το νόμισμα της Ισπανικής Αμερικής, το ασημένιο πέσο, που έγινε παγκόσμιο νόμισμα.

Σχολεία ιδρύθηκαν για τους Ινδιάνους από νωρίς. Ήδη το 1553 υπήρχαν τρία σημαντικά κολέγια στην αποικία: το πρώτο για τους Ινδιάνους, το δεύτερο για τους Μεστίθους ή μιγάδες (και τα δύο υπό την ηγεσία του Τάγματος των Φραγκισκανών) και ένα τρίτο για τους Ισπανούς και τους Κρεολούς (δηλαδή για τα μέλη της

ντόπιας αριστοκρατίας) που δεν ήθελαν να ανακατευτούν με τους άλλους. Την ίδια χρονιά, στις 3 Ιουνίου 1553, άνοιξε το Πανεπιστήμιο του Μεξικού, με όλες τις σχολές και τα προνόμια που απολάμβανε το πιο διάσημο πανεπιστήμιο της χώρας καταγωγής. Οι κορυφαίοι καθηγητές ήταν μέλη του Τάγματος των Δομινικανών.

Το 1534, ο επίσκοπος Θουμάραγκα της Πόλης του Μεξικού ίδρυσε το περίφημο Κολέγιο δε Σάντα Κρουθ για τους Αζτέκους και άλλους Ινδιάνους. Τη δεκαετία του 1540, οι δεξιότητες ανάγνωσης μεταξύ του πληθυσμού ήταν πολύ προηγμένες. Οι σύγχρονες πηγές μαρτυρούν τη μάλλον γρήγορη εξάπλωση του Χριστιανισμού σε σχέση με τον πολιτισμό των ιθαγενών της Αμερικής μέσα στο νέο καθολικό πλαίσιο που επηρεάστηκε από την Ισπανία.

Τα μοναστικά τάγματα αποτελούσαν σημαντικό μέρος του αποικισμού, επειδή εργάστηκαν για να προσηλυτίσουν τους αυτόχθονες πληθυσμούς στον καθολικισμό. Σταδιακά οι μοναχοί προχώρησαν και σε πιο απομακρυσμένες βόρειες περιοχές. Στις αρχές του 18ου αιώνα, οι ιεραπόστολοι έφτασαν μέχρι και το Τέξας. Οι σταθμοί αποστολής Φραγκισκανών βόρεια κατά μήκος της ακτής του Ειρηνικού περιλάμβαναν περιοχές που αργότερα έγιναν μεγάλες πόλεις στην πολιτεία της Καλιφόρνια των ΗΠΑ, όπως

το Σαν Φρανσίσκο. Η πόλη του Λος Άντζελες μεγάλωσε γύρω από μία εκκλησία που προοριζόταν να γίνει ο πυρήνας μιας Φραγκισκανικής αποστολής.

Ο πληθυσμός στις βόρειες περιοχές ήταν πολύ μικρός κατά τη διάρκεια όλης της εποχής της αποικιοκρατίας. Λαοί πολεμιστών, όπως οι Απάτσι και οι Κομάντσι βρίσκονταν σε συνεχή πόλεμο με τις μικρές αποικίες και οι περιοχές της ερήμου απέδιδαν λιγότερο από τις πλουσιότερες περιοχές στο νότο. Οι ισπανικές αποικίες στο βορρά είχαν μεικτό πληθυσμό Ευρωπαίων και αυτόχθονων πληθυσμών.

Το 1767 η Ισπανική Αυτοκρατορία εκδίωξε τους Ιησουίτες, οι οποίοι είχαν μεγάλη επιρροή, γεγονός που επηρέασε έντονα την αποικία. Οι Ιησουίτες είχαν δανείσει χρήματα σε εμπόρους και γαιοκτήμονες και η επακόλουθη είσπραξη των χρεών ήταν επώδυνη για μεγάλα τμήματα του πληθυσμού. Μαζί με τη γενική δυσαρέσκεια, τις φορολογικές πιέσεις και τελικά την είσοδο του Ναπολέοντα στην Ισπανία, πυροδοτήθηκε ο αγώνας για την ανεξαρτησία το 1810. Ο μιγάς ιερέας Μιγκέλ Ιδάλγο και Κοστίγια ήταν ο ηγέτης του πολέμου ανεξαρτησίας του Μεξικού.

Ο Μιγκέλ Ιδάλγο και αρκετοί ηγέτες των ανταρτών σκοτώθηκαν και τα κεφάλια τους εκτέθηκαν στο κοινό για να προκαλέσουν φόβο και προειδοποίηση. Η αντίσταση, ωστόσο, συνεχίστηκε και το 1821 ανακηρύχθηκε η ανεξαρτησία του Μεξικού. Στη

διάρκεια του 19ου αιώνα υπήρξαν πολλές συγκρούσεις με Αμερικανούς και Γάλλους για διάφορα τμήματα της χώρας. Μετά από μια περίοδο μεταρρυθμίσεων, προς τα τέλη του 19ου αιώνα, το Μεξικό διοικείτο από τον Πορφύριο Ντίας, ο οποίος πραγματοποίησε μεγάλης κλίμακας οδικές και σιδηροδρομικές επεκτάσεις, καθώς και έργα υποδομής στην Πόλη του Μεξικού και σε άλλες μεγάλες πόλεις.

Ωστόσο, ο πλούτος συσσωρευόταν όλο και περισσότερο στα χέρια των λίγων κάτι το οποίο προκαλούσε ευρεία κοινωνική δυσαρέσκεια. Ο Πορφύριο Ντίας χρησιμοποίησε επίσης πολύ σκληρές μεθόδους για να διατηρήσει την εξουσία του και δεν απέφυγε τις συλλήψεις και τις πολιτικές δολοφονίες. Έτσι Το 1910 ξέσπασε η Μεξικανική Επανάσταση. Ο ηγέτης της φιλελεύθερης αντιπολίτευσης Φρανσίσκο Μαδέρο κέρδισε τις προεδρικές εκλογές, οι οποίες

ακυρώθηκαν. Μια ευρεία λαϊκή εξέγερση, ωστόσο, τον επανέφερε στην εξουσία. Ο Πορφύριο Ντίας καθαιρέθηκε και εξορίστηκε το 1911.

Μέχρι το 1920, το Μεξικό βρέθηκε σε μια ατελείωτη διαμάχη μεταξύ διαφόρων ομάδων ανταρτών και κυβερνητικών στρατιωτών. Δύο από τους μεγαλύτερους αντιστασιακούς μαχητές της επανάστασης ήταν ο Πάντσο Βίγια, ο οποίος σχημάτισε έναν ισχυρό στρατό στο βόρειο τμήμα της χώρας και ο Εμιλιάνο Ζαπάτα, ο οποίος δρούσε στην κεντρική πολιτεία Μορέλος. Το 1913, ο συντηρητικός Βικτοριάνο Ουέρτα κατέλαβε την εξουσία, καθαίρεσε τον Μαδέρο, ο οποίος στη συνέχεια δολοφονήθηκε. Το 1917, η πρωτεύουσα καταλήφθηκε από τους αντάρτες και συντάχθηκε ένα νέο Σύνταγμα που εξακολουθεί να βρίσκεται σε ισχύ. Οι βασικές προσωπικότητες της Επανάστασης δολοφονήθηκαν: ο Ζαπάτα το 1919, και ο Βίγια το 1923. Υπολογίζεται ότι Επανάσταση κόστισε ένα εκατομμύριο ζωές στο Μεξικό, ενώ χαρακτηρίστηκε από μεγάλη βαρβαρότητα.

Οι αντάρτες τήρησαν την υπόσχεσή τους προς τον λαό σχετικά με τις μεταρρυθμίσεις γης και τα χρόνια μετά την επανάσταση τα μεγάλα κτήματα, οι χασιέντες, υποδιαιρέθηκαν και δόθηκαν σε μικρούς αγρότες. Το 1929 οι επαναστάτες σχημάτισαν το Εθνικό Επαναστατικό Κόμμα, το οποίο αργότερα μετονομάστηκε σε Θεσμικό Επαναστατικό Κόμμα που κυβέρνησε συνεχώς μέχρι το 2000. Σε κάποιες περιόδους το κόμμα ήταν πολύ δημοφιλές στον γενικό πληθυσμό, σε κάποιες άλλες όμως χρησιμοποίησε αντιδημο-

κρατικές μεθόδους, όπως η εκλογική νοθεία και η πολιτική βία για να διατηρήσει την εξουσία.

Στις 19 Σεπτεμβρίου 1985, ένας σεισμός 8 Ρίχτερ προκάλεσε σοβαρές ζημιές στην πρωτεύουσα του Μεξικού. Οι εκτιμήσεις για τον αριθμό των νεκρών κυμαίνονται από 6.500 έως 30.000. Ο θυμός του κοινού για τον λάθος χειρισμό των προσπαθειών βοήθειας από την κυβέρνηση σε συνδυασμό με τη συνεχιζόμενη οικονομική κρίση οδήγησε σε ουσιαστική αποδυνάμωση του κυβερνώντος κόμματος.

Το Μεξικό υπήρξε ένα σημαντικό έθνος διέλευσης και παραγωγής ναρκωτικών: εκτιμάται ότι το 90% της κοκαΐνης που μεταφέρεται λαθραία στις Ηνωμένες Πολιτείες κάθε χρόνο περνά από το Μεξικό. Τροφοδοτούμενη από την αυξανόμενη ζήτηση για ναρκωτικά στις Ηνωμένες Πολιτείες, η χώρα έχει γίνει σημαντικός προμηθευτής ηρωΐνης και ο μεγαλύτερος ξένος προμηθευτής κάνναβης και μεθαμφεταμίνης στην αγορά των ΗΠΑ. Τα μεγάλα συνδικάτα ναρκωτικών ελέγχουν την

πλειονότητα της διακίνησης ναρκωτικών στη χώρα και το Μεξικό αποτελεί σημαντικό κέντρο ξεπλύματος βρώμικου χρήματος.

Στη φωτογραφία όπως είναι σήμερα η πρωτεύουσα του Μεξικού.

